SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VO JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MARCH 18, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 18-го БЕРЕЗНЯ 1993. Ч. 52. РІК С.

УРП ВИМАГАТИМЕ РЕЗИҐНАЦІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Київ (УНІАР). — Тут 10-го березня на засіданні проводу Української Республіканської Партії розглянуто питання про заходи для стабілізації політичної ситуації в Україні.

УРП систему рад як законодавчу владу визнає неефективною, а діяльність їх такою, що приносить шкоду інтересам громадян України. У зв'язку з цим УРП активно протидіятиме спробам державного заколоту під гаслом „Вся влада — радам". УРП не визнає легітимності відновлення Компартії. Для стабілізації суспільно-політичного становища в Україні провід УРП вважає за доцільне розпочати широкомасштабну громадську акцію за припинення повноважень Верховної Ради України та рад усіх рівнів.

Голова Народного Руху України Вячеслав Чорновіл ініціативу УРП за розпущення рад усіх рівнів назвав „авантюрою". На засіданні Великої Ради Руху 13-го березня В. Чорновіл заявив, що збір підписів за референдум про дочасне припинення уповноважень Верховної Ради вирішено відкласти. Воно розглядатиметься центральним проводом Руху після того, як визначать свою позицію у цій справі інші політичні і громадські організації. Велика Рада Руху ухвалила домагатися прийняття конституції України установчими зборами, конституційною асамблеєю або випрацювання нового проєкту основного закону і винесення його на всенародний референдум.

В. Чорновіл також заявив, що Президентові України Леонідові Кравчукові варто вже змінити свою кадрову політику. Рух і надалі підтримуватиме лише ті дії Президента і його представників, які не вступають в суперечність з позицією НРУ. Нині ж, на думку В. Чорновола, найголовнішим завданням демократів є недопустити до заколоту у Верховній Раді. Акція за роспуск Верховної Ради, на його думку, матиме успіх лише тоді, коли до неї приєднаються всі демократичні сили, в тому числі КНДС і об'єднання „Нова Україна".

Л. Скорик агітує за Всенародний Рух

Тернопіль (УНІАР). — Тут 13—15-го березня у районних центрах — Чорткові, Требовлі, Бережанах, Підволочиському відбулися зустрічі з народним депутатом України Ларисою Скорик. Вона розповідала про останні події у Верховній Раді, про загрозу неокомуністичного заколоту тощо.

Головною метою цих заходів була агітація за новостворений Всенародний Рух України. Л. Скорик наголошувала, що до цієї нової організації повинні увійти всі партії та громадські організації демократичного спрямування, як це було спочатку в Народному Русі України, очолюваному Вячеславом Чорноволом.

Як уже інформовано, Всенародний Рух утворився в наслідок розколу Народного Руху України. Новостворену організацію зареєстрували в Міністерстві Юстиції України, але 19-го лютого реєстрацію було анульовано у зв'язку з виявленням порушеннями і фальсифікацією документів під час реєстрації. Тоді провідники Всенародного Руху 20-го лютого скликали конференцію, яка проходила в приміщенні Спілки Письменників України. Конференція дала змогу виробити необхідні для реєстрації документи. Однак її учасники вчинили вандалізм у будинку СПУ, розбивши дві меморіяльні стели, чим підірвали авторитет новоствореного Всенародного Руху. Остаточна перереєстрація Всенародного Руху відбулася 26-го лютого. Співголовами його стали Всеволод Ільків, Лариса Скорик та Микола Поровський.

Харківський осередок Української Національної Самооборони (УНСО) 10-го березня поширив заяву про спробу нападу на будинок новоутвореного Всенародного Руху Харкова. Як сказано в повідомленні, вночі 6—7-го березня кілька осіб, очолювані депутатом Міської Ради Павлом Сініциним намагалися проникнути до приміщення. Свій вчинок вони мотивували перевіркою діяльности Всенародного Руху та технічного стану будинку. Непроханих гостей виставили, а УНСО оголосила, що бере на себе охорону приміщення Всенародного Руху. Керуючий справами місцевого осередку новоутвореного Всенародного Руху Василь Мокроног прокоментував цей випадок як початок війни між партією Народний Рух України і громадською організацією Всенародний Рух України.

Л. Скорик

Україна морально підтримує президента Б. Єльцина

Київ. — Хоч офіційної реакції на 8-ий Надзвичайний з'їзд народних депутатів Росії з боку українського керівництва не висловлено, оскільки це могло б бути потрактовано російською стороною як втручання у внутрішні справи Російської федерації, президент України Леонід Кравчук і голова Верховної Ради Іван Плющ заявили, що Україна морально підтримує президента Боріса Єльцина і виконавчу владу Росії як більш демократичну у порівнянні з парляментом.

Українські політичні діячі підкреслюють, що останні московські події можуть мати небажані висліди і для України. Віцепрем'єр в питаннях економічної реформи, народний депутат України Віктор Пинзеник сказав: „Якщо в Росії не буде політичної стабільности, то Україна, у свою чергу, не досягне успіхів в економічній стабільності. Саме в цьому випадку політичний момент може вплинути на наші стосунки. Наприклад, ми підписуємо угоди, а вони не діють. Ми виконали зобов'язання щодо взаємного врахування боргів, однак минуло два місяці, а Росія не лише не виконує, але навіть не підписує угоди про взаємне врахування платностей і боргів".

Коментуючи рішення російського 8-го З'їзду народних депутатів, голова Народного Руху України Вячеслав Чорновіл вважає, що „після Єльцина нікого більш демократичного в Росії не буде. В кращому разі до влади прийде людина типу Руцького з його жорстким наставленням і далеко не реформаторським мисленням. У гіршому випадку, що, на жаль, стало реальним, це буде людина типу Жиріновського, що дуже небезпечно і для України, і для самої Росії. Однак, з іншого боку, я не думаю, що для України сьогодні є аж такою важливою єдність українських і російських демократичних сил. В Росії демократичні сили розпалися і я навіть не знаю, до єдности з ким можна прагнути".

На думку дорадника президента України в політико-правних питаннях, народного депутата Олександра Ємця, „протистояння виконавчої і законодавчої влади в Росії — це тільки зовнішня оболонка. Справжній конфлікт — між реформаторськими і консервативними силами. І тут мусимо бачити це одну лінію. Серед російських консерватистів перевагу мають сили, що стоять на реваншистському становищі щодо СССР і незалежности України. Однак це зовсім не означає, що в реформаторському середовищі нема таких сил — просто тут питома вага реваншистів є меншою. Тому, враховуючи, що ми живемо у суверенних державах, є бажанним хоч би духовно, морально підтримати реформаторські сили Росії".

ПЕНТАҐОН ЗЛІКВІДУЄ ЗАКОРДОННІ БАЗИ

Вашингтон. — Департамент оборони ЗСА повідомив про намір закрити 29 військових баз в Европі і Японії. Крім баз, розташованих за кордоном, плянують закрити 31 військову базу в ЗСА. За словами представника Пентагону, припинять існування американські військові бази в Греції, Голляндії, Німеччині, Японії і Англії.

Ця кампанія стане десятою рундою зменшення американських збройних сил від січня 1990 року. Нині закрито або законсервовано коло 40 відсотків або 704 американські військові бази. Крім баз, які будуть закриті, 32 військові об'єкти за кордоном будуть частково або повністю передані збройним силам країн, на території яких вони розташовані. З 29 баз, які повинні бути закриті, 14 знаходяться в Німеччині, чотири — в Голляндії, дві — в Англії, вісім — у Греції і одна — на Окінаві. У зв'язку зі зменшенням кількости баз у ЗСА повернуться 3,000 військовослужбовців і цивільних осіб.

Серед баз, що закриваються за кордоном, такі великі бази, як військовий аеродром у Греції, а також величезна база військово-морських сил на острові Окінава. У ЗСА найбільші скорочення відбудуться у Каліфорнії, де закриється сім баз. За словами секретаря Департаменту оборони Леса Еспіна, „зменшені і закриті будуть бази, які після закінчення холодної війни не потрібні американським збройним силам". Л. Еспін заявив, що ліквідація „колишніх баз" принесе щорічне заощадження на суму 3.1 біл. дол. Крім того, заплановано зменшити персонал на деяких діючих базах. Зменшення відбудуться переважно у військово-морській фльоті.

Тепер пропозиції Л. Еспіна повинні бути схвалені незалежною комісією, а потім затверджені президентом Биллом Клінтоном.

Страйкують адвокати

Київ (УНІАР). — В п'ятницю, 12-го березня, розпочали попереджувальний страйк адвокати Києва, Луганського, Одеси та ще сімох областей України. Адвокати вимагають звільнення їх від податків на прибуток і додаткову вартість. „Наш клієнт мусить заплатити щонаймище 150,000 карбованців, щоб отримати звичайний комплекс адвокатських послуг. Ми не можемо надавати безплатної допомоги, як це було раніше", — заявив адвокат з Одещини Терлов.

Протестують адвокати і проти обмеження їхніх прав на стадії затримання громадянина і в ході попереднього слідства.

Т. Кучар, О. Криса та М. Сук виступлять в радіопередачі

Ню Йорк. (Г. Колесса). — Австралійський фестиваль камерної музики, названий „одним з трьох найкращих фестивалів світу в своєму роді", буде передаватися наступної суботи, 20-го березня, о год. 10-ій вечора на хвилях популярної нюйоркської радіостанції клясичної музики WQXR 96.3 FM, в передачі „The Listening Room", яку провадить Роберт Шерман.

Минулого року Р. Шерман побував на цьому фестивалі в місті Тавнсвілл, розташованому в Норт Квінсленді, збираючи інформації про цю престижеву імпрезу і беручи інтерв'ю в багатьох міжнародно відомих виконавців. З фестивалю він привіз також звукозаписи концертів, зроблених Австралійською корпорацією радіомовлення.

Мистецьким керівником фестивалю є народжений в Америці українець Теодор Кучар, якого недавно запрошено стати головним диригентом-гостем Української Державної Симфонічної Оркестри в Києві. Австралійський фестиваль камерної музики, який вважається однією з найважливіших подій на культурному календарі цієї країни, притягає біля 25-ти найвизначніших музиків світу для участи в серіях з 13-ти концертів, що приваблюють широкі кола слухачів не тільки з Австралії, але дослівно з цілого світу. Серед 25-ти виконавців — українці Теодор Кучар, Олег Криса та Микола Сук.

У згаданій радіопередачі радіостанції WQXR в суботу ввечорі можна буде почути як гру вищеназваних українських музиків, так і їх інтерв'ю з Р. Шерманом. Звучатимуть твори Двожака, Глінки, Мендельзона, Прокоф'єва і Шостаковича. Ця радіостанція буде першою з трьох одногодинних програм на WQXR про Австралійський фестиваль камерної музики.

Г. Кравченко та О. Колісниченко — небуденні музичні таланти України

Джерзі Сіті, Н.Дж. (Г. К.). — Ім'я учениці 10-ої кляси Харківської Спеціяльної Музичної Школи, піяністки Ганни Кравченко стає щораз більш відомим не тільки в Україні, але й поза її межами. В 16-річному віці вона здобула перше місце на престижевому, світово-знаному Міжнародному конкурсі піяністів Ф. Б. Бузоні. Щобільше — за десятки років існування конкурсу ніхто з його учасників, — а в ньому завжди змагалися молоді й досвідчені музики-професіонали — не був удостоєний „Гран-прі". Переможці отримували звання лавреатів першої, другої, третьої премії. Молода українка Г. Кравченко, крім здобуття найвищого місця, вперше за цілу історію конкурсу удостоїлася і найвищої нагороди „Гран-прі".

Та це не перша і не єдина її нагорода. У 1988 році на всесоюзному конкурсі юних музиків у Тбілісі (Грузія) здобула друге місце, через рік стала лавреатом (друга премія) Міжнародного конкурсу ім. Вітола в Ризі (Латвія). В 1991 році на Міжнародному радіоконкурсі під назвою „Концертіно Прага" (звучали звукозаписи виконання) була визнана найкращою.

Ганна також захоплюється композицією. Зокрема, 1987 року на Республіканському конкурсі юних композиторів (їй було тоді 11 років) дівчинка здобула другу премію. А її фортепіянна п'єса „Русалочка" вийшла друком у збірнику видавництва „Музична Україна".

Останнім часом молоді харківські музики заявляють про себе на цілий світ. Крім Г. Кравченко, це — Олена Колісниченко, якій недавно Президент України Леонід Кравчук вручив диплом стипендиста Українського Центру Творчости Дітей та Юнацтва. Вона також удостоєна золотої медалі Папи Івана Павла II.

(Закінчення на стор. 3)

Мисткині зі Львова виставляють картини в ОМУА

Джерзі Сіті, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Як приємно писати про своїх землячок та ще молодих і випускниць Академії Ужиткового Мистецтва із мойого родинного міста, з яким в'яже стільки невидних ниток спомнів, знайомств та дружніх відносин.

Ці три землячки-художниці — це Христина Абрагамовська (яку, на жаль, не маємо змоги зустріти в редакції), Наталія Карбач та Дарія Наумко. Вони приходять в товаристві енергійної та повної все нових задумів Хризанти Камінської, яка постійно старається підготовляти мистецькі виставки, на яких можна не лише оглянути найновіші твори, але також їх закупити. Тим разом, як каже, вона хотіла влаштувати виставку лише жінок, і так це й буде. Три молоді мисткині, кожна з них у іншому жанрі, покажуть свої праці останніх років в приміщеннях Об'єднання Митців Українців Америки, 136 Друга авеню.

Виставка відкривається в неділю, 21-го березня, і триватиме до 28-го березня. Відкрита буде в суботи і неділі від 1 — 8-ої год. вечора, а в будні від 6 до 8-ої вечора.

Коли питаємося наших мисткинь, з якими творами вони приходять тепер на цю виставку, то вони вияснюють, що кожна з інших. І так Дарія Наумко виставляє 17 праць в акварелі і мішаній техніці, Наталія Карбач — 15 праць виконаних акриликом, а Христина Абрагамовська виставить батік і графіку.

Ще одне лучить мист-

В редакції „Свободи" (зліва): Д. Наумко, Х. Камінська і Н. Карбач.

У СВІТІ

АБДУЛАХ ОДЖАЛАН, керівник забороненої в Туреччині Курдської робітничої партії, яка дотепер збройним шляхом домагалася створення на південному сході країни суверенного Курдистану, прийняв рішення скласти зброю і перейти до політичних методів досягнення цієї мети. А. Оджалан має намір найближчим часом оприлюднити програму, спрямовану на заснування незалежної держави для 10-мільйонового курдського народу.

ТРОЄ ТЕРОРИСТІВ, які утримують будинок амбасади Нікараґуа в столиці Коста-Ріки, висунули нові умови звільнення захоплених ними нікараґуанського амбасадора і ще 15 дипломатів. Вони вимагають, щоб З'єднані Стейти, Канада і Европейська спільнота перестали допомагати Нікараґуа до того часу, „поки ситуація в країні не з'ясується остаточно". Терористи також вимагають провести розстеження „злочинів проти контрас", нібито здійснених урядом Віолети Чаморро.

ГОЛОВНИЙ КОМІСАР ізраїльської поліції Якоб Тернер закликав громадян країни носити зі собою зброю, щоб „протистояти терористичним нападам" з боку палестинців. „Я не закликаю ізраїльтян ходити з рушницями, однак револьвер нікому не зашкодить. Ми маємо досить прикладів, коли наявність особистої зброї помогла в конкретній ситуації", — сказав Я. Тернер.

МІНІСТЕР ОХОРОНИ довкілля Ізраїля Ора Намір заявила, що її країна „не може бути зацікавлена в дальшому втриманні смуги Гази". На думку міністра, в найближчий час Газа стане предметом переговорів між Ізраїлем та арабськими країнами і дійде до того, що цю територію буде віддано палестинцям для створення там їхньої держави.

У ВИСЛІДІ РЕФЕРЕНДУМУ в Андорі громадяни цього князівства схвалили текст першої в історії країни конституції, яка надає андорцям головні права і свободи. В проєкті конституції Андора визначена як „парляментарне князівство" і стверджується принцип „народного суверенітету". В Андорі проживає 80,000 осіб, тільки 30,000 з них є громадянами. У референдумі взяли участь 9,000, а за прийняття конституції висловилися 70 відсотків.

ЦИМИ ДНЯМИ У ВАРШАВІ відбулася зустріч амбасадора України в Польщі Геннадія Удовенка з керівниками польського Союзу ремісників та представниками ремісничих палат. Союз ремісників засновано 1923 року, його членами є понад 2 мільйони робітників, об'єднаних у різні професійні товариства. Г. Удовенко ознайомив присутніх з політичним та соціяльно-економічним становищем в Україні. Мова йшла про здійснення українсько-польських угод про торговельно-економічне співробітництво.

ВЛАСТІ НІМЕЧЧИНИ розпочали безпрецедентну операцію повернення з Румунії 425 тонни відпадків токсичних виробництв, які були туди незаконно перевезені з Німеччини. З цією метою до Румунії надіслано два залізничні вантажні потяги. У травні минулого року група румунських екологів виявила, що околиці міта Сібіу перетворено у звалище дуже небезпечних токсичних відпадків з Німеччини. У вислідї занечищено ґрунтові води. Згідно з повідомленням румунської преси, за цією справою стоять працівники служби безпеки колишніх комуністичних режимів у Східній Німеччині і Румунії.

В АМЕРИЦІ

АМБАСАДОРА ЗСА В УКРАЇНІ на його прохання минулого тижня прийняв голова Верховної Ради України Іван Плющ. На зустрічі амбасадор Роман Попадюк отримав точні інформації про ситуацію в Україні, також обговорювано питання дальшого співробітництва, розвитку українсько-американських відносин та міжпарляментарних зв'язків. Зазначалося, що Україна розраховує на конкретну допомогу світового співтовариства у подоланні наслідків чорнобильської катастрофи.

У ПОНЕДІЛОК, 15-ГО БЕРЕЗНЯ, щоденник „Ню Йорк Пост", який перетривав від 1801 року всі газетярські війни в Ню Йорку, подався під охорону банкрутського закону, після того, як під керівництвом теперішнього власника Пітера Калікова не видано числа з понеділковою датою. Все це відбувається під час критичних непорозумінь між працівниками газети і людиною, що має перебирати часопис від П. Калікова, Абрагамом Гіршфелдом, що першого дня звільнив з праці 71 особу, але ще того самого дня більшість з них приняв знову. Працівники видали число газети з датою вівтірка, 16-го березня, де на першій сторінці видніє великий портрет основника газети Александра Гамилтона зі скапуючою великою сльозою, а на інших сторінках газети цілий ряд неґативних статтей про нового власника газети та його головного редактора Вілберта Тейтума, видавця газети „Амстердам Нюз".

ОДНИМ ІЗ ПРИЦІЛІВ групи особливого призначення для перефоормування системи охорони здоров'я в країні під керівництвом Гіллярі Родгам-Клінтон є забезпечити громадянам охорону також і ментальних захворювань. Велика кількість членів уряду президента Билла Клінтона стараються змінити це другорядне трактування психічних хвороб приватними забезпеченими фірмами, які у своїх забезпечевих контрактах різко обмежують час і кошти на лікування психічно хворих пацієнтів.

ПІД ЧАС УРЯДУВАННЯ 103-го Конгресу ЗСА шляхетність і чесність стали дуже модними. Так принаймнеше твердять політичні спостерігачі у Вашінгтоні, які також кажуть, що з цього не надто задоволені довголітні члени цієї установи. Діло в тому, що так звані новики, які опинилися в Капітолію після останніх виборів, почали пропонувати законопроєкти, які дуже обмежують привілеї членів Конгресу.

БІЛИЙ ДІМ ПОДАВ ДО відома, що японський прем'єр-міністер Кіічі Міязава відвідає президента Билла Клінтона 16-го квітня для обговорення важливих питань. Як сказано у повідомленні Білого Дому, одним із питань на порядку денному зустрічі обидвох лідерів буде підготова до вершинної економічної зустрічі сімох індустріяльних країн, що її заплановано відбути в липні у Токіо.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ оборони Лес Еспин дав до зрозуміння, що він погодиться на закриття більше військових баз, як ті, що він минулого тижня запропонував. Крім того він звернувся до членів окремої комісії, яка займається цією справою, щоби не дали себе переконати окремим членам Конгресу, які звертатимуться до них у справі своїх околиць.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) [illegible]

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку $22.00, на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки — money orders виставляти на „Svoboda"

Редукція військових баз в Америці

Секретар оборони Лес Еспін, колишній голова Комісії для військови справ у Палаті Репрезентантів і дорадник президента Клінтона під час минулорічної виборчої кампанії, проголосив скасування 30-ох військових баз і зменшення 134-ох баз у різних стейтах. Ця справа наробила великого шуму, бо вона вдаряє по кожному з оцих стейтів, ліквідуючи працю разом понад півмільйона цивільних осіб. Ліквідація цих баз є теж ударом по економіці даних місцевостей і стейтів. Тому демократичні губернатори, як Маріо Квомо в Олбані, — Ню Йорк стейті, чи Джеймс Флоріо у Трентоні, Ню Джерзі знайшлися у дуже прикрій ситуації, опинившись поміж льояльністю до однопартійного президента Білла Клінтона та обов'язком дбати дбати про добро свого стейту. Поза Америкою плянується зредукувати американську базу в Німеччині.

Це все робиться з погляду редукції федеральних видатків задля зрівноваження дефіцитного державного бюджету. У практиці ця ощадність дискусійна, бо півмільйона осіб опиняється на вулиці і автоматично дістає допомогу, безробітних. У теорії всіх мають перевишколювати на різні роди „цивільної" праці. Цей вишкіл піде теж на державний кошт і триватиме місяці. На кожній з цих баз є будинки — використання їх для покищо ще невідомих цілей цивільної продукції — теж коштуватиме немалий гріш.

Крім економічного аспекту є ще оборонний. Президент Клінтон — пацифіст. Як трикратний губернатор маленького стейту Аркензо не мав ніякого стику з міжнародними справами і ними не цікавився. Знав, що скінчилася холодна війна і переконаний, що у світі настали мир і тишина. Редукція видатків на оборону завжди стояла на першому місці економічного плянування демократів. Роналдові Реґенові закидали, що він розбудував американську збройну силу і обтяжив цим бюджет. Але й зменшив безробіття та підніс престиж Америки у всьому світі та він і його наступник Джордж Буш могли переговорювати з позиції сили.

Американський президент є конституційним верховним командантом усіх збройних сил каїни і його секретар оборони є наче зверхником Пентаґону, невідомо, як поставилися високі старшини до пляну скасування військових баз і як ставиться до цього Воррен Кристофер, державний секретар. У широкому світі немає спокою, як у цьому переконаний Президент. Безпосередньо після закінчення Другої світової війни Потсдамським мировим договором — в Америці переведено загальну демобілізацію на ще більшу міру, як її тепер переводиться. Це підбадьорило кремлівських володарів, які проголосили гасло „Ми вас угробимо", а не угробили тільки тому, що заснувався військово-політичний бльок Північно-атлантійський пакт (НАТО) і Захід з Америкою включно перевів швидким темпом дозброєння. Заходи різних мусулманських країн здобули власну атомову зброю, затяжна воєнна аґресія Сербії, якої Захід ніяк не всилі прикоротити і події в Росії — все воно голосно заперечує, наче би у світі настав тривкий мир і наче би не було ніякої реальної загрози. Можна сумніватися, що боротьба між Борісом Єльциним і комуністичними партократами у злуці з чорносотенною реакцією доведе до тамошньої нової революції. Захід ніби підтримує Єльцина, але дуже строго тримається принципу невтручання у внутрішні справи Росії і не має впливу на деструктивні сили в Росії. Ніщо не є на 100 відсотків виключене, все у світі можливе, особливо, коли мається діло з фанатиками. Це не пора послаблювати збройну силу Америки в ім'я ілюзорної редукції видатків. Чуємо, що головне командування НАТО у Брюсселі вже запротестувало проти ліквідації чи редукції американської бази в Німеччині. Єдина потіха, що поки той недобрий плян із ліквідацією військових баз буде здійснений — промине багато часу.

З БУЕНОС-АЙРЕСУ надійшло повідомлення, що уряд Аргентини відкрив доступ до таємних архівів про нацистських злочинців, котрі після Другої світової війни втекли до цієї країни. Документ, підписаний міністром закордонних справ Гідо ді Телля, надає для міжнародної громадськости право на вивчення і розповсюдження інформацій про нацистів.

Микола Рябчук,
Київ

УКРАЇНСЬКА РЕФОРМА: МІЖ ПОЛЬЩЕЮ І КИТАЄМ?

Наприкінці грудня український Парлямент припинив пленарні засідання з тим, щоб, попрацювавши в комісіях, зібратися через місяць і заслухати програму економічних реформ новоствореного Уряду Леоніда Кучми. Цим намірам, однак, не судилося здійснитись: 20-го січня, на тиждень раніше від запланованого реченця Верховна Рада України знову зібралась на пленарні засідання — на вимогу великої групи депутатів від Луганської та деяких інших областей.

Формально причиною для такого поспіху було названо „вжиття термінових заходів для соціяльного захисту населення в умовах стрімкого підвищення цін". Малоймовірно, проте, щоб це було справді головною метою „червоних" директорів та ексклюзивних бонз, якими майже поспіль представлені у Парляменті Луганська, Донецька та ряд інших областей. Не без роздратування прем'єр-міністер Кучма нагадав новоявленим „захисникам народу", що вони виплачують собі і своїй адміністрації в десятки і навіть сотні разів більші заробітні платні ніж власним робітникам, про інтереси яких начебто дбають. І це — при загальному спаді виробництва, жалюгідній якости товарів і постійному випрошуванні дотацій від Уряду.

Парляментська активність „червоних директорів", які разом із „червоними латифундистами" — головами колгоспів — домінують в українському післякомуністичному Парляменті, парадоксальним чином збіглася в часі не з черговим підвищенням цін (воно відбулось напередодні нового року), а з двома іншими подіями: поїздкою Л. Кравчука до Мінська на зустріч глав Співдружности Незалежних Народів (СНД) та із завершенням (в основному) роботи Уряду в підготові програми економічних реформ.

В одному випадку малося на меті, вочевидь, зробити Кравчука поступливішим щодо підписання Статуту СНД, який перетворив би цю аморфну організацію („переговорний процес", — як трактують СНД українські лідери) на протодержаву конфедеративного, а згодом, мабуть, і федеративного типу. А в другому випадку йшлося скоріш за все про нагадування Л. Кучмі та його міністрам-реформаторам, хто ж, власне, є хазяїном у цій країні, кому кабінет міністрів разом із Парляментом і Президентом повинен служити і про чий, власне, „соціяльний захист" має дбати.

Зрештою, й „боротьба за СНД" в цьому контексті має суто прикладне, функціональне значення: вона цікавить „червоних директорів" та місцеву післякомпартійну адміністрацію лише остільки, оскільки дає їм змогу чинити тиск на Уряд, захищаючи власні привілеї і відводячи за допомогою популістської демагогії гнів населення від власних голів.

„Вовкодавом" Л. Кучму прозвали на його власному ракетобудівному заводі у Дніпропетровську — за міцну, „залізну" хватку, характерну для „генералів" командно-адміністративної економіки. Анкетні дані Л. Кучми, з номенклятурного погляду, бездоганні: директор підприємства, і то не простого, а військового, та ще й — одного з найбільших у колишньому СССР, шість років працював на цьому самому заводі секретарем партійної організації, українською мовою не говорить (хоч сам українець), на сесіях Верховної Ради не виступав, і взагалі, як то кажуть, ні в чому „реформістському", „демократичному" чи там „українському" помічений не був...

Вочевидь, це й принесло йому підтримку післякомуністичної більшости у Парляменті; не заперечувала проти його кандидатури й демократична опозиція, вважаючи, мабуть, що після В. Фокіна гіршого прем'єра все одно вже бути не може. Так нікому, по суті, незнаний Л. Кучма був майже одноголосно затверджений головою Уряду, а тоді ще й отримав від Парляменту повноваження, про які й мріяти не міг його попередник: визначати на власний розсуд склад кабінету міністрів, впродовж півроку видавати замість Парляменту закони, що стосуються економіки, мати під власною опікою Національний банк та Фонд державного майна.

Скориставшись цими повноваженнями Л. Кучма не забарився: щонайменше половину Уряду він склав із представників демократичної опозиції чи, принаймні, людей, відомих реформістськими поглядами; першими ж декретами рішуче обмежив „самостійність" червоних директорів, продовжив лібералізацію цін, почав гучний наступ на корупцію, і врешті підготував програму реформ, яка не лишає старій номенклятурі великих надій на затишне життя у післякомуністичному заповіднику.

Продовження буде.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Яр. Климовський

Силует Евдокії Дичко-Блавацької

(З приводу надання їй грамоти признання Радою Директорів УОК Центру)

У ранніх роках ще, коли Евдокія Дичківна була ще школяркою, театр був особливим об'єктом її зацікавлення. Одного разу Бурштин, рідне місто Вісі, як її кликали, відвідав Театр Яреми Стадника, саме тоді, коли в репертуарі цього театру були спектаклі як: „Цілунок перед дзеркалом" Фодора та оперети: „Жайворонок", „Доріна", „Пепіна", „Орлов", не згадуючи з народних — „Наталки Полтавки". Ярема Стадник мав хист підходу до молодих осіб, анґажуючи їх до свого театру. І так пощастило йому заанґажувати дуже молоденьку Вісю, якій у той час ще не сповнилося 14 років життя. Недовго була вона в цьому театрі, щось їй не припало до вподоби, вернулась до хати. Була вдома аж доки за кілька місяців до Бурштина загостив Театр Йосипа Стадника. Вісі у той час щойно надходив 15-ий рік життя, коли заанґажував її директор, Йосип Стадник до свого театру. З цього театру вона вже не верталася більше до хати, хібащо приїздила на відвідини.

Характерною рисою молоденької, вродливої Вісі Дичківни був природний дар Божий, тобто вроджений сценічний талант, який у вияві буває непересічним. Такому талантові прикметний дуже швидкий аванс у театральній драбині, це дуже швидкий перехід з третього положення на друге, та з другого на — перше. У цьому прискореному авансі були їй у допомозі т. зв. апариція, тобто дуже добра сценічна презенція, в першу чергу, як сказано, сценічний талант і дуже добра пам'ять, якщо йдеться про оволодіння сценічного тексту, значить мала всі необхідні сценічні передумови. Режисерські вказівки вона дуже швидко засвоювала та інтелектуально підносила себе з дня на день. Цікавилася усім, що несе життя, а це необхідне в акторській професії. Надувсе її дуже любила публіка. Вільний час використовувала на читання, щоб якнайбільше зглибити кожну ділянку знання. Словом, її інтелектуальний ріст був евідентний прямо подиву гідний. За большевицької окупації, як акторка, не губилася у величезному театральному ансамблі, яким був Львівський Український Драматичний Театр ім. Лесі Українки.

За німецької окупації ще більше виявила себе як акторка у Відділі Драми Оперного Театру. Само-собою, вийшовши заміж за Володимира Блавацького, це подружжя вийшло їй з великою користю, якщо йдеться не так про позицію на сцені як у її приватному житті. Мала нагоду пізнати багато дуже знатних людей, головним чином людей науки і мистецтва. Познайомитись із подружжям Блавацьких було не абиякою честю, але це не змінило її в ставленні до театральних товаришок, товаришів. Вона вміла відділити позицію дружини високопоставленої особи від дружніх взаємин. Іншою справою було те, що вона могла винятково за кимсь вставитись, очевидно, беручи до уваги лінію справедливости, а до речі кажучи, вмішуватись у компетенцію її чоловіка, не було в її звичаї, тому і вжито слова „винятково".

У роках 1941—1944 більші ролі грала в десятьох п'єсах, з яких деякі назвемо: Галина в „Ой не ходи Грицю...", Сабіна в „Йоганна, жінка Хусова", Донна Соль у „Камінному господарі", Ганулька в „Зимовому вечорі", Ганна в „Ріці", й Еме в „Любові на здоровий розум".

У роках 1945—1949 у Реґенсбурзі, в Ансамблі Українських Акторів під мистецьким керівництвом Володимира Блавацького, крім знаних п'єс поставлено 12 зовсім нових спектаклів. У той час Евдокія Дичко-Блавацька ще дуже молода, але акторка з немалим сценічним досвідом грала майже у всіх виставах. Її амплуа широке, хоч найкраще себе почувала як інженю,(інженю— акторки, що грають ролю молодих, наївних дівчат), доказаного її особливий сценічний успіх в опереті „Жайворонок" Леґара та в в „Я і моя сестра", музичній комедії Бенацького.

У Філядельфії, почавши з 1949 року виконала ряд ролей. На цьому місці наведемо рядки з рецензії на ролю Шіли в п'єсі „Прийшов інспектор". Рецензія появилася була в щоденнику „Америка" з датою 25-го квітня 1961 року. Ось ці рядки: „Чільною особою сценічної дії була безумовно Дичко-Блавацька, яка не лиш зовнішньо вабила погляд, а в першу чергу своєю грою заслуговує на повне признання. Її креація належить у п'єсі до найважчих. Психічні моменти передала сильно, зрозуміло". (Закінчення цитованої характеристики її персонажу). Таких рецензій було чимало. Об'єктивно оцінюючи, Евдокія Дичко-Блавацька — одна з передових мисткинь української сцени.

Завершуючи силует Евдокії Дичко-Блавацької, згадаємо ще її 40-літню працю як диктатора її радіопрограми. Приготовити одногодинну програму радіомовлення — це не легка справа. Програму так слід змонтувати, щоб вона зацікавила слухача, не згадуючи вже про належний мистецький рівень, про що слухачі, на жаль, щойно тепер в цьому впевнилися. Коли писав коментарі проф. Лев

(Закінчення на стор. 4)

Юрій Р. Рибак

ЖІНКА, ПОДРУЖЖЯ І ... ФІНАНСИ

Майбутній дослідник соціяльно економічних проявів XX століття для повної картини напевно включить теж американські жінки, які своєю послідовною зорганізованою активністю прямують до визволення від марива другоклясної позиції у суспільстві. Вже є плоди цього. Нині же соціяльно економічна позиція упрощується для тих жінок, що себе суцільно посвятили кар'єрі. Але ті всі жінки, які відчули природний обов'язок піклуватися власним родинним гніздом і дбати про ресурси його втримання імпонують виявом сміливих вчинків посвяти і задарности. Це приносить їм заслужене зрозуміння і пошану героїнь наших днів!

У боротьбі за існування жінка одначе не сама, бо акт подружжя дає їй друга, що поділяє спільну долю. Та це спільне життя, сперте на нерозривності, не завжди можна передбачити і схоже на радше кольорову миляну баньку, яка у своєму леті нагло розприскується. Цього свідомі американки, припускаючи, що дві третини, недавно перший раз побраних, скоро розведуться; а з тих, що не розведуться 80 відс. повдовіють. Половина з них вище 65 року життя житиме ще коло 15 років. А коли взяти всі вдови, то одна третина з них пережила втрату чоловіка ще перед 50 роком життя!.. Ці дані хай будуть осторогою для кожної жінки і пригадкою, що після втрати чоловіка їй прийдеться розраховувати на власні сили, щоб запевнити прожиток собі і дітям. А щоб осягнути фінансову стабільність мусить жінка приготовитися до цього заздалегідь.

У зв'язку з цим корисно буде присвятити дещо часу і уваги книжці п. з. „What Every Woman Should Know About Her Husband's Money" (Що кожна жінка повинна знати про свого чоловіка гроші). Turtle Bay Books 263 стор. 1992 р. Автором є Шелбі Вайт журналістка фінансів і викладач на тему жінок і грошей. Її журналістичного стилю книжка зі серйозними джерельними довідками — це інформативний підручник про існування („Survival Manual") для кожної жінки від домашньої господині до годувальниці сім'ї, від багатої до бідної, від надто довірливої до надто підзорливої, яка бажає охороняти сім'ю і подружжя перед фінансовою катастрофою.

На думку авторки, щораз більше жінок перед одруженням живуть своїм власним життям, заробляють гроші і самі провадять фінанси, а після медового місяця роблять помилку, включившися у традицію минулих років. Вони залишають відповідальність за фінанси своїм чоловікам, мовляв, — це неромантично ставляти питання у зв'язку з фінансами. Сіра буденщина одначе роз'яснює, що треба жінкам знати багато не так із цікавости як з раціональної конечности майбутньої матеріяльної стабільности сім'ї. І так: скільки чоловік має гроша, а скільки боргу: скільки має забезпечення і якого роду; скільки видає на себе; які має інвестиції, уділи і нерухоме майно, а якщо зготовив заповіт, то як розділює майно?! Це все має значення у випадках розводу чи смерти. Під час розводу неясні інформації про фінансову позицію чоловіка чи жінки продовжує лише остаточний розподіл майна і збільшує судові кошти. Тому і новоженці з власним майном договорюються ще перед шлюбом включаючи теж претенсій дітей, коли такі є з попереднього подружжя.

А що стається, коли чоловік вмирає?.. Вдова необзнайомлена з фінансами покійного може сильно розчаруватись, що життєве забезпечення і пенсійний плян не вистачать на прожиток для неї і виховання дітей або, що вона відповідає за несплачені борги. Спадково залишені матеріяльні ресурси теж впливають на це чи обставини змусять вдову вперше шукати за роботою поза домом чи ради втримання стандарту життя продовжувати заробіток як досі.

І коли назовні законодавство означує право до майна на випадок розводу або смерти, то внутрі подружжя повинно завести „своє право" обов'язково відоме теж дітям. Коли ж чоловік є кращим фінансистом, то адміністрація грішми — це його завдання, а завдання жінки знати про що йдеться. Це дуже важне бо часто обоє відповідають за фінасові трансакції незалежно хто переводив. Буває і так, що борги чоловіка можуть неґативно вирішувати отримання мортґеджу на спільну хату чи конечної позики. А коли обоє працюють однак неоднаково заробляють, то, щоб злагіднити почуття несправедливости, вони повинні спільно встановити правильну частку, яка покриває домашні витрати згідно з бюджетом. Не забуваймо, що податкове зізнання переважно є спільне і така ж є відповідальність; це саме відноситься до умов та контрактів — тому осторожно з підписом.

Коли ж жінка цікавиться фінансами, то не завжди це означає, що вона вступає на чоловічу територію і применшує його позицію як батька сім'ї. Ні. Це тільки підтверджує, що вона має право рівности у подружжі, яке властиво створене на це, щоб існувало і сповняло завдання здорової клітини в організмі спільноти.

Еспанська приказка каже, що „чим далі від тещі, лікаря та адвоката тим і краще". Але зроджуються ситуації, де краще мати ті особи ближче, а головно адвоката, коли йдеться про складну правну сторінку у фінансуванні. Знову ж нашу приказку „чоловік є головою дому, а жінка шиєю" можна пояснювати, як вияв подружньої співпраці, що спільною координацією акції дає найкращий вислід. І тому у сім'ї, де фінанси виключно у руках жінки, чоловік мусить знайти у цих справах зацікавлення, бо що він зробить, коли не стане подруги життя?!

Оксана Мостович

ХРЕСТ НА ШКОЛІ

Обмитий дощами, обвіяний вітрами, почорнілий від віку й негод, висів він на школі від непам'ятних часів. Невеликий, ледве помітний, злився він із сірим довкіллям в одну невід'ємну та вбогу цілість. Не один буревій історії прошумів над оцим мирним поліським селом. Старі покоління відходили, нові родилися, вороги насували й розвівались, як хмари осінні, а хрест на школі висів непереможно, як висить він непереможно два тисячоліття на грудях людства.

Кожного ранку Віра молилася до нього, як переступала шкільний поріг. І він, цей хрест Господній, кріпив її, ніс розраду, гоїв душевні рани. А ран тих не злічити: що одна пригоїться — друга відкривається, все нові й свіжі. Ще не минула тривога за долю батьків, вирваних без милосердя з рідних порогів і запроторених на загладу в холодну сибірську тайгу, як вдерся другий хижак. Отой з культурного й цивілізованого Заходу, але з такими ж самими кличами пихи, насилля й знищення. На його кривавих вівтарях терпіли й вмирали Вірині любі сестри. Одна в пожарищі підпаленої ворогом церкви з гуртом таких, як і вона, неповинних жертв-заложників, друга у спалахах бункрів геройської УПА, третій розстріляно чоловіка, її єдину любов, а в неї ось і дитя народиться, а наймолодша за Уралом, у снігах Сибіру. Чи побачити Вірі ще колинебудь і братів її самостійників, що, пройшовши каторгу польських тюрем та горезвісної Берези Картузької, в ім'я визвольної ідей, знову у млинах смерти, тим разом у німецьких концтаборах, звідки нема вороття. А вже кінцем Віриних страждань став день, коли карта історії повернула на нашу розтерзану землю червоного загарбника і на фронт покликано її єдину опору, дорогого її чоловіка. Війна добігала кінця й поглинала останні свої жертви, між ними був і він.

Залишилася сама, тендітна, мов билина серед степу. Ось-ось повіє вітер і зломить. Може й зломив би, коли б не оті дві пари невинних дитячих очей, що гляділи на маму з таким довір'ям. „Для них мушу жити, — думала Віра, втираючи гірку сльозу. — Хто їх виведе в люди, як не мати, хто навчить добра й правди"? І кидалась з подвійною снагою у вир щоденних трудів. Нелегким був учительський хліб у світі брехні, доносів, підозрінь, у системі фальшу, недовір'я й облуди. Проте Віра надіялась, що все це її якоюсь мірою обмине в оцьому тихому, забутому селі і що саме тут дітей своїх виростить та збереже від зла. А вони підростали, добрі й працьовиті, як їхня мати, пильно вчились і мріяли про дальшу освіту, про щасливу долю.

І ось тут, на цьому етапі життя, що здавалось вже подекуди впорядкованим, на Вірину долю насунули нові хмари, нові проби. Одного дня постукав у двері її вбогої квартири сусід Іван, батько дітей, що їх вона вчила. „Я вже довго чекаю на те, щоб ви, товаришко Віро, стягнули зі школи той хрест. Його нікому непотрібно, хай школярі не набираються дурману". Віру ці слова приголомшили, в горлі щось стиснуло, проте вона мовчки збула Іванову мову. Але за декілька днів явився він удруге, тим разом уже з очевидними погрозами. „Як не заберете хреста, треба буде подати заяву. Влада знає, що ви — дочка попа. Ще й на Сибірі проповідував отой обман, але око партії бистре й справедливе, розправилися з ним, як слід було..." У Віри защеміло серце, закипіла кров у жилах, ще мить і плюне холуєві-плюгавцеві у вічі. Скільки добра вона йому чинила, як багато часу й труду віддала його дітям, щоб дістатися в інститут, як довір'яла вона цій людині, а це, бач, вислужник.

З тим почалось Вірине „ходіння по муках". Де й коли б Іван не зустрів її, зараз же заводив розмову про хрест. А робив це з якоюсь фанатичною ревністю, з упертістю лакея, що хоче за всяку ціну дослужитися кістки з панського стола. „Я про вас знаю більше, як вам здається, знаю про вашу родину, хто чим дихав, що робив, яких ворогів народу мали у вашій сім'ї. Не минула їх заслужена кара. Буде те саме й з вами, якщо хрест залишиться на школі. А про те, щоб ваші діти дісталися в інститут, навіть не мрійте".

У Віри почали тремтіти руки. Коли перевіряла вечорами завдання школярів, треба було добре натрудитися, щоб з усім на час впоратися. З погроз Івана відчувалося, що її очікує ув'язнення, і то невдовзі. Вона пригорта-

(Закінчення на стор. 3)

Опера „Алкід" ще раз в Торонто

Щасливці бачили її в Торонто на прем'єрі опери в Канаді 28-го листопада.

Щасливці, бо це була винняткова нагода побачити досі ще не бачену загублену оперу Дмитра Бортнянського „Алкід" на сцені Торонто. Так, опера пролежала понад 200 років, приспана забуттям, в Британському музею в Лондоні. Наш торонтонський диригент Володимир Колесник віднайшов її там, привіз до Торонто і повідомив Україну.

І так 24-го травня 1992 року опера побачила перший раз Україну, а Україна відкрила незнаний досі жанр композитора Бортнянського для своїх глядачів. Прем'єра опери в Україні відбулася у Львові. І хоч не в Оперному театрі з браку фінансів та інших причин, а тільки в приміщеннях шахового клюбу, опера була великим успіхом виконавців та організаторів, які завдячують можливість постановки нашому таки з Торонто Ігореві Куриліву, львівському підприємству „Атмосфера" та стадіонові „Україна".

Але й Торонто працювало інтенсивно над підготовою прем'єри на Північно-американському континенті, яка відбулася 28-го листопада 1992 року в залі Центральної технічної середньої школи.

Оперу приготовляли ентузіясти: малий гурт людей, диригент Володимир Колесник, солісти: Ірина Щурко, Лариса Шепетик, Люба Козак та гість з Львівського оперного театру Роман Вітошинський. Оркестру заступили фортепіяно та синтетайзер. Хоч оркестральних нюансів не могло бути, цілість звучала повно, з доброю „імітацією" оркестри. Оперний хор ім. Лисенка, як звичайно, був у добрій формі.

В Торонто опера мала великий успіх. Її вічна людська проблема — шукання та пізнання дороги добра, її мелодійність, її оригінальна сценічна постановка та добре виконання захопили глядачів.

І тільки й чути було питання: „Чому ставите тільки раз?... Це ж просто гріх стратити так багато часу енергії, фінансів і навіть не повторити... Чому...?"

От і на наше чому прийшла відповідь. Оперу „Алкід" зможемо ще раз побачити 4-го квітня в тій самій залі о год. 3-ій по полудні. Ті що були, зможуть знову нею налюбуватися! Ті, що не були, мають нагоду познайомитися з твором Бортнянського, який наші ентузіясти повторюють для любителів доброї музики Торонто і околиць, і за що ми їм дуже вдячні. А може хтось з-поза Торонто запросить оперу до себе?

Оксана Бризгун-Соколик

Зустріч з д-ром В. Брюховецьким у Філядельфії

Коли лише з'явилася можливість, що під час свого короткого перебування в ЗСА Вячеслав Брюховецький завітає й до Філядельфії, ця вістка зелектризувала нашу громаду. Залишилися лише нечисленні дні, щоб зорганізувати зустріч. Першим і головним ініціятором зустрічі виступив ЗУАДК, наша чільна допомогова установа, що завжди виявляє глибоке зрозуміння для потреб України у різнородних аспектах її молодого незалежного державного життя. Тож заплановано зустріч.

Факт присутности в Філядельфії ректора Брюховецького не міг не зворушити й членів Осередку Праці НТШ в нашому місті. Тож домовлено, що влаштовує зустріч ЗУАДК при співпраці Осередку Праці НТШ 14-го лютого. Замовлено залю в Українському Освітньо-Культурному Центрі. На час прибуття гостя одна з заль центру була заповнена. Треба признати, що філядельфійська громада сходиться на такі культурні нагоди навіть без великої реклями. Проводив вечором д-р Ярослав Заліпський, голова Осередку Праці НТШ. З'ясувавши важливість моменту відродження Києво-Могилянської Академії, д-р Заліпський представив гостя і попросив його до слова.

Д-р В. Брюховецький відкрив нам у щирій розповіді тайну пробудження цієї установи в Києві після двох століть її підневільного сну. З проголошенням відновленої незалежної державности в серпні 1991 р. пройшло неначе стихійне зрушення серед українського інтелектуального світу. Рішено, відбити заіржавлені замки від наших заповідних сховищ, що зберігають скарби духа України, відкрити пожовклі сторінки давніх перґаментів і паперів XVII і XVIII століть в давно неторканих і семи печатями прибитих архівах. Адже ще недавно ідеали відродження давньої науки в Україні було „табу", про яке не можна було і згадувати. Тепер же відчувається внутрішній імператив відроджувати невмирущі скарби, поставити студентську молодь із світлими умами лицем до тих скарбів. Дехто жахався такого очайдушнього почину. Хіба ж це можливе, щоб ми відроджували давно неіснуючу установу? Якими ж засобами? Хто повірить у цю силу традиції? Он у тих руїнах, де тепер ще вітає „номенклятурний душок", де ще й тепер ненавидять все українське?

Та перші кроки зроблено. З великим зрозумінням поставився до ідеї відродження святині науки України її міністер оборони ген. Костянтин Морозов. Він наказав звільнити давнє приміщення від військової установи. Коли будинок звільнено, розпочато ремонт його. Засоби? Вони знаходились — із глибини ентузіязму, із доброї волі, із прагнення відродити давню славу, рідну, нелукаву... А тоді відгукнулась і діяспора. Адже не даром на еміґрації відроджено було цю установу тоді, коли панувала в Україні „єжовщина", во время люте... В 1938 році відродив був на еміґрації в Кракові Києво-Могилянську Академію окремим декретом Президент Української Народньої Республіки в екзилі Андрій Лівицький, великий патріот, діяч із козацького полтавського роду. Не довелось однак їй діяти. Вже в 1939 році перервала її діяльність, війна, німецький наступ. Та після війни її знову було відроджено для того, щоб зберегти славетну традицію. Її ректором став був проф. Ярослав Рудницький. І тільки тепер, коли відродилася давня Академія в Києві, ректор УММАН передав свої повновласті на руки київського ректора В. Брюховецького.

Прелеґент розказав про перший професорський персонал, про творення бібліотеки, про чисті молоді душі студентів, відкриті для знання, і нові потреби, і нові старання, і пожертви. Ось добра душа з Фльориди, що не заблукалася в американських лябіринтах життя, записала пів мільйона долярів на цю шляхетну ціль — розбудови академії, а інші добродії з Вашінґтону — подружжя Чопівські дали 50,000 дол., інші менше, але також значні суми разом. Саме до цього гурту долучилася і наша установа — ЗУАДК. Зворушений великими потребами, ЗУАДК дав також поважну суму — 5,000 дол. на розбудову академії, а 1,000 дол. на відновлення будинку гетьмана Івана Мазепи. Щирими словами виявив це голова ЗУАДК д-р Олександер Білик. Відчувалася вдячність нашого гостя за цей жест.

Ректор приїхав не без документації. Було це дуже цікаве „відео", що наочно зілюструвало оті перші кроки, — нераз зворушливі реляції самих будівничих академії.

Присутні прийняли все це з щирими признанням і захопленням. Почали підходити в кінці з датками, щоб і собі чимось причинитися до росту вимріяної академії. Відомий меценат нашого міста, що має свою фундацію, д-р Микола Ценко, пожертвував 1,000 дол. на цю ціль та пообіцяв більшу суму від своєї фундації. Д-р Ярослав Крочак, як колишній вояк, пожертвував від себе 500 дол. Інж. Іван Даниленко також склав пожертву від Т-ва Інженерів.

Серед присутніх були і приїжджі науковці, чільний з-посеред них д-р Яків Гурський з Сиракюзів, професор-емерит, який не лише сам, і його родина пожертвували значні суми, але й зібрав від інших жертводавців певні суми, які передав ректорові Брюховецькому. Подібну працю проводив проф. Іван Фізер, а також фундація ім. О. Ольжича в особі д-р Зенона Городиського.

Ректор привіз із собою грамоти, дуже гарно виконані, а барокковим розчерком; їх вручали жертводавцям. Дорогоцінну грамоту отримав ЗУАДК за свій княжий дар.

Зустріч закінчилася товариською гутіркою при добірному буфеті, про який подбав д-р Я. Заліпський.

Н. П.

Мисткині...

(Закінчення зі стор. 1)

кинь, а це — дворічне перебування в ЗСА, де вони пробують в різний, часом далекий від мистецтва, спосіб здобути собі можливости прожиття.

Д. Наумко у графіці виконує праці для журналу „Наше Життя", як також різні афіші чи летючки, як ось цю, якою вони реклямують свою виставку. Вона якийсь час після приїзду допомагала покійній опікунці усіх новоприїжджих Ліді Савойці, і ми обі згадуємо цю виїмкову у нашій спільноті постать особливо тепло.

Н. Карбач з темпераментом розповідає нам, що бралася вже до дуже різних робіт і не жаліє того, бо уважає, що художник повинен все знати. Ось недавно вона допомагала Богданові Ясінському у Конґресовій бібліотеці у Вашінґтоні закінчити каталог альманахів Українського Народнього Союзу, а тепер бере курс комп'ютерської графіки і вже вивчила чотири програми та думає своє знання в тому напрямі удосконалити. Вона мала вже на терені ЗСА три свої виставки, одну, як і Д. Наумко в ОМУА, але також у Вашінґтоні та в Колумбії, у Південній Каролайні, де показувала писанки і ґердани своєї роботи. Обидві мисткині мають за собою, як і неприсутня Х. Абрагамовська, численні художні виставки в Україні, Польщі, Юґославії та Німеччині — значить це вже не початкуючі художниці, а відомі і визнані зі своїх праць жінки.

Питаємося організаторку виставки Х. Камінську, чи вона із феміністичних переконань вибрала тим разом лише жінок для цієї виставки, та які її дальші пляни.

Вона сміється, що вона не зовсім 100-відсоткова феміністка, бо вже у квітні плянує підготовити виставку творів Ярослава Вижницького, а відтак їде в Україну, щоб там зібрати можливо багато нових праць мистців незалежно від їхнього роду.

Тим разом однак три львів'янки притягають нашу особливу увагу та симпатію і я з цікавістю буду в неділю, 21-го березня, шукати за спільними корінням нашого міста у їхніх картинах.

ІНАКШЕ СЛОВО

У редакційній статті („Свобода", ч. 51 з 17-го березня ц.р.) заголовок повинен бути: „Розгра у Москві". — Ред.

Св. п. д-р Ю. Кишакевич

Народився він у нашому прадавньому городі Перемишлі, західньому бастіоні України, який дав багато видатних постатей у національно-культурному і церковно-релігійному житті Західньої України. Народну школу закінчив у Сестер Служебниць, а середню освіту здобув у Перемиській гімназії, директором якої був проф. Степан Шах, добрий педагог і патріот. Він прищеплював і розвивав в учнів нахил до науки і почуття розсудливої любови до України.

Юрій Кишакевич успадкував по батькові Левові гарний голос і співав уже в гімназії з нагоди різних святкових імпрез. До його улюблених пісень належала дуетова пісня „Де ти бродиш, моя доле...", що її він виконував зі своїм шкільним товаришем. Неабиякий вплив на молодого хлопця мали зелені бойківські Карпати, де він проводив кожного літа свої вакації.

У 1936 році помер його батько, а мати переїхала до Львова, де його старша сестра Ася працювала в „Українськім народнім мистецтві". Здавши матуру в 1937 році, Юрій переїхав до Львова, студіював педагогіку і брав лекції музики й співу. В 1939 році, під час першої большевицької окупації, переплив Сян і помандрував на Захід, до Берліну, записався на медичні студії і одночасно працював на прожиток. Після збомбардування Берліну і знищення медичного відділу переїхав до Ерлянґену, де закінчив дентистику зі ступенем доктора і одружився з Тетяною Чопівською. Там же прийшов на світ їх син Роман. У 1948 році виїхав з родиною до Буенос-Айресу. Там народилася доня Христина, тепер визнана мисткиня в галузі скульптури.

Арґентина не признавала чужих дипломів, і д-р Кишакевич мусів починати спочатку: здати матуру і вписатися на дентистику, після чого дістав дозвіл на дентистичну практику на провінції. По одинадцятьох роках приїхав до ЗСА, працював фізично, згодом отримав нострифікацію диплому в Пітсбурзькому університеті і розпочав власну дентистичну практику в Пітсбурзі. Тут включився з дружиною у громадську працю. Д-р Кишакевич став головою Комітету Фонду катедр українознавства при Гарвардському університеті, а згодом головою Комітету Української національної кімнати в Пітсбурзькому університеті. Мотивом і ціллю цього пляну була його і всієї української громади амбіція і гордість за українську довговікову культуру, світлі моменти якої мав відображати інтер'єр кімнати. Треба було голові Комітету вкладати великі зусилля (домовлення з університетською адміністрацією, підшукання архітекта, перевірювання контрактів, доповнення пляну і ін.) і зібрати від громади понад чверть мільйона долярів, щоб здійснити це ідейне діло, процес якого тривав кільканадцять років. І справді — Українська національна кімната найкраща серед інших 27 національних кімнат у Петсбурзькому університеті. Її інтер'єр мистецьки різьблений, з українською азбукою XI, XVII і XX століть, з портретами і промовистими цитатами з творів Шевченка, Франка і Лесі Українки, з українськими іконами, національним гербом та ін. Вона притягає багатьох відвідувачів — учених і бизнесменів — які щороку приїжджають з різних країн до Пітсбурґу для обміну культурними й технологічними досягненнями і передусім знайомить студентів університету з Україною. В ній, як і в інших національних кімнатах, вібуваються щодня різні виклади. За цю важливу працю Українське технологічне й професійне товариство відзначило в 1980 році д-ра Юрія Кишакевича як „Українця року".

Св. п. д-р Юрій Кишакевич.

Відвідував він кілька разів свою родину в Арґентині і був там на відкритті пам'ятника Шевченкові. Рік перед відходом у вічність їздив в Україну і побував там, де колись, в юнацьких роках, ходив стежками бойківської Верховини.

Д-р Юрій Кишакевич любив родину, приятелів і знайомих, любив свій народ і Україну, любив людей. Відійшов у вічність на 74-му році життя.

Ростислав Ільницький

Семінар про плянування майна і про життєве забезпечення у Дітройті

Управа Округи УНСоюзу у Дітройті старається більш активно розгорнути працю для добра не лише членства УНСоюзу, але й для цілої громади. Тому що для багатьох, особливо старших віком, не завжди є відомі різні можливості щодо належного плянування майна і життєвого забезпечення, Управа Округи вирішила організувати окремий семінар на ці теми. До співпраці запрошено Українську Федеральну Кредитівку „Самопоміч", тому що й ця загально-громадська установа зацікавлена у поширенні обслуг і важливих інформацій для її членства. На доповідачів запрошено Роберта Кука, директора забезпеченевого відділу в УНСоюзі, і д-ра Андрія Михаловича, практикуючого у плянуванні майна адвоката. Семінар відбувся у неділю, 21-го лютого, від год. 3-ої до 5-ої по полудні у приміщенні авдиторії початкової школи Непорочного Зачаття у Воррені., Миш.

Семінар відкрив голова комісії реклям і членства кредитівки „Самопоміч" Адріян Блюй. Привітавши присутніх і голови кредитівки інж. Любомира Липецького, передав провід голові Округи д-рові Олександрові Серафинові, який представив першого доповідача, А. Михаловича. А. Михалович говорив про різні можливості і роди плянування майна, які особливо тепер є дуже складні і, на жаль, загал громади не звертає на це належної уваги. Головною темою його доповіді були т. зв. „естейт пленінг", „лівінг траст-ревокабл і іррревокабл", як теж згадав про можливість т. зв. „лівінг термінал кер іншуранс", про який говоритиме слідуючий доповідач більше. Усі ці форми плянування мають вирішальний вплив на висоту податків після смерти особи, яка є власником майна. Він радив, щоб у сумнівних випадках відносно плянування дістати пораду адвоката-фахівця з тієї ділянки.

Другим доповідачем був Р. Кук. Його головною темою був т. зв. „естейт пленінг енд іншуранс" і „лонг терм кер іншуранс". Часто люди у старшому віці не мають належної асекурації і тратять увесь свій дорібок, особливо тоді, коли через якусь поважну недугу мусять перебувати у т. зв. „нирзінг гом". Далі доповідач говорив про різні форми податків на залишеному після смерти майні, і як можна їх при належному плянуванні оминути чи зменшити. Зупинився зокрема над доцільністю мати відповідні поліси-убезпечення, які хоронять старших віком від маєткової руїни. Крім того, темою його доповіді були т. зв. „аннуїтіс" і податки на них, які можуть бути розложені на довший час у різні леґально дозволені способи. Р. Кук підкреслив факт, що ці „аннуїтіс" є, властиво, родом інвестицій на старші роки. УНСоюз має цю ділянку на особливо високо поставленому рівні і доручив, щоб зацікавлені зверталися безпосередньо до Відділу фінансової обслуги УНСоюзу на безплатне число тел.: 1-800-253-9862. Він інформував, що на підставі урядових статистик Медікер покриває лише 1.6 відсотка медичних видатків у зв'язку із затяжною недугою на старші роки, приватна асекурація — 1.2 відсотка, медікейд — 40.2 відсотка, а сам пацієнт — 57 відсотка. Також звернув увагу на те, що 80 відсотків самітніх старших осіб і 57 відсотків жонатих старших осіб у випадку затяжної недуги до одного року тратять усе майно, а 90 відсотків усіх подібних — до двох років, якщо не мають належного забезпечення на життя.

Після доповідей було багато запитів, на які прелеґенти давали вичерпні відповіді. Вкінці д-р Серафин закінчив програму семинару, а А. Блюй подякував доповідачам за вичерпні інформації і присутнім за участь.

Зенон Васильկевич

Хрест на школі

(Закінчення зі стор. 2)

ла свої сиротята до серця й повчала, що ім діяти. „Як мене заберуть, ідьте до тітки Валі. Ось тут я ховаю гроші на дорогу. Не плачте, а вчіться пильно й моліться Богу. Він поведе вас чесними шляхами. Все пам'ятайте, якого народу ви діти".

Одного вечора прийшов Іван, глипнув вовком по хаті й почав з особливим садизмом та іддю свою лайку, але Віра перервала його бесіду твердо й напрочуд сміливо. „Хрест, Іване, висітиме на школі, як висів досі. Не зніму його я, не знімете його ви й не зніме його ніхто, хто прийде після нас. Ваші намагання безвиглядні. Душу свою ви запродали, а шкода, бо родилася з чесних батьків, на чесній нашій землі, щоб їй, а не ворогові служити. Ви чули про Юду. Добре роздумайте над своїм життям, до чого ви його довели. Перекажіть вашим наставникам, хай приходять й арештують".

В очах Івана блиснуло щось хиже, а лице застигло в лютому отупінні. Він метнувся до Віри, готов, мов той біблійний Ґоліят, розчавити свою жертву, цю дрібну слабосилу й безборонну жінку. Але, мабуть, якась думка стримала його і він поспішно вибіг з хати. Віра знала, що її доля запечатана. Вона почала скидати в стару торбу небагато того одягу, що був у неї і дивилася з відчаєм на голівки дітей, що спали тихим, мирним сном. Ранок застав її над листом. „Прийми, сестричко, моїх дітей, вони слухняні, не матимеш з ними гризот. Бог Тобі заплатить..."

Але Вірині діти не пішли від мами. Івана-енкаведиста хоронили без особливих парад. Раб відслужив, раб може відійти. Найшли вранці мертвого біля школи. Лікарі ствердили смерть від серцевого приступу. Лише село дивувалося, навіщо здалося Іванові драбина, що лежала біля нього.

Через нашу історію прогриміло чимало диких орд, що несли розбій і руїну. Проте всі вони бліднуть в обличчі тієї останньої орди, що добралася до глибин нашого народу, до його первнів, до його душі, розкладаючи її від кореня. На місце наших відвічних чеснот, що передавалися набожно з покоління в покоління, засіла чужа нам гідра лицемірства, брехні, цинізму, безвір'я. Вона родила яничарів, бездушних найманців-гайдуків, звихнених морально, національно відчужених, мертвих духовно. Вона плодила Іванів без роду.

Чи не прийшла година, душе народу мого, народу воістину доброго й чесного, струсити з себе пил рабства, тавро неволі, чад отрути, змити бруд з ран своїх, прогнати демонів скверни й лукавства? Важким, о як важким, буде шлях оздоровлення, бо тебе ж так довго й нещадно цькували, шматували-пустошили, оплюовували й розпинали. Але ти вічна, душе народу мого. На шляхах так жагуче очікуваної й чудом добутої волі-долі чекають на тебе нові віки, нові покоління. Піди їм назустріч оновленою, обмитою, живою!

На школі висить хрест, старий, почорнілий від дощів і туч — страсний. До нього молиться Віра — з лицем поораним печаллю вісьмох десятиліть і поглядом синімчистим, як колись на провесні долі. Так моляться очі непроданої душі, несплямленого серця.

На школі висить хрест, непоборний, торжественний, воскресший. До нього моляться Вірині діти й внуки — вільна Україна. До нього підходять несміливо Іванові нащадки — скалічена Україна. А всі благають сили і снаги, любови й всепрощення.

Силует...

(Закінчення зі стор. 2)

Шанковський усе було гаразд, а коли автор їхній серйозно захворів, Блавацька мусіла знайти вихід з положення, підшукувала цікаві тексти, що заповнювали цю прогалину в програмі. Останнім часом декілька коментарів ще написав сл. п. д-р Остап Тарнавський. Радіопрограма Евдокії Дичко-Блавацької мала належний рівень і належну лінію — не партійну і не якогось одного віроісповідання, а загальну, всеукраїнську, вважаючи її істотно правильною на службі для цілої громади. Була б ще продовжувала своє радіомовлення, та перевтомлена недомаганнями здоров'я хоч-не-хоч мусила зупинити це діло. Нікому своєї години не могла передати, бо рішення залежало виключно від управи радіостанції, яка ранню пору обіцяла ще перед двома роками теперішній радіопрограмі, якщо постане ситуація опорожнення місця диктора. Якраз у той час постала така ситуація. Між іншим подається про це до ширшого відома, тому що на цю тему кружляє багато неточних інформацій.

Не раз, не двічі на доповідях гостей з України ми мали нагоду прислухатись до уділеного слова Евдокії Блавацької. Говорила коротко, логічно і до теми.

На важливі, необхідні національні цілі пропорційно до своїх невеличких доходів, відгукувалась як одна з перших.

З приємністю треба ствердити, що її діяльність — як театральна, так довголітня досвідченого радійового диктора була на послугах нашої громади. Саме тому наша громада своїй зразковій громадянці — Евдокії Дичко-Блавацькій — має повну підставу бути дуже вдячною.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Відбиванкові дружини „Ч. Січі" — учасники турнірів ЮСВБА

Серед десяток дружин у відбиванковому районі „Ґарден-Емпаєр" в „А" клясових групах, успішно виступають жіноча й чоловіча дружини „Ч. Січі", єдині репрезентанти українців у згаданому районі, який охоплює стейти Ню Джерзі, Ню Йорк і Коннектикат. У неділю, 14-го лютого, обидві дружини „Ч. Січі" відбули поїздки до Ню Йорку, де взяли участь в турнірах своїх груп.

Жіноча цим разом виступила невдало, коли до першої гри з сильним клюбом Ню Йорк В. Б. не змогла виставити шістки. Причиною цього, як виявилося пізніше, був забитий автомобілями шлях, на якому застрягла частина змагунок і вони прибули до Гантер коледжу з деяким запізненням. Отже першу зустріч наша дружина програла воковером. У других змаганнях „Ч. Січ" перемогла відомий клюб Лонг Айленд ВК вислідом 15:12, 16:14, 15:11. В останній грі підгрупи українки виграли перший сет 15:13, але в черго вих двох їм не повезло і вони закінчили вислідами 9:15, 14:16. Зайнявши третє місце в підгрупі, наша дружина не дійшла до міжгрупових розгривок турніру.

Чоловіча дружина — віцечемпіон

Досить успішно закінчили свій турнір відбиванкарі „Ч. Січі". На початку в іграх підгрупи вони перемогли усіх своїх суперників і зайняли перше місце. В дорозі до півфіналу „Ч. Січ" перемогла такі клюби: „Ч. Січ" — Гай Тайд ВК — 15:8, 15:12, 16:14; „Ч. Січ" — — Біґ Віллс ВК — 15:10, 15:7, 6:15; „Ч. Січ" — Нест ВК — 15:10, 15:5, 14:16. У півфіналі „Ч. Січ" елімінувала „Сунамі" ВК вислідом 15:7, 15:5, 15:6. У фіналі „Січовики" вдруге зустріли клюб „Біґ Віллс", з яким цим разом програли вислідом 14:16, 13:15, але здобули трофей віцечемпіона турніру.

Склад „Ч. Січі": О. Гладкий, А. Стасюк, М. Завадівський, Б. Томко, М. Бирбанк, В. Кравець, М. Дулин, Б. Іваськів.

(от)

„Чорні хмари" над юнацьким тенісом в Україні

Важкий економічний стан в Україні особливо негативно відбивається на спорті. В попередніх наших нотатках ми вже згадували про окремі ділянки спорту і особливо про фінансові труднощі втримувати дитячі і юнацькі спортові школи, десятки яких вже закрили, інші чекають такої ж долі. В цій нотатці подамо факти про юнацький теніс в Україні, над яким нависли „чорні хмари".

Недавно в Ялті відбувся турнір „Олімпійські надії", в якому, крім звичайних змагань, традиційно проводять змагання фізичної тенісової підготови. Це єдині змагання з такою програмою в Україні. Висліди підраховують за підсумками окремо — змагань поодиноких, подвійних і фізичній підготові, а потім усі разом у триборстві. В цьому турнірі значну перевагу довели юні тенісисти з Києва, що зайняли усі перші місця, як в поодиноких дисциплінах, так і у триборстві. Між найкращими вибилися: 12-річний Володимир Собін („Антей"), 10-річна Олеся Гребеножко (ДЮСШ 15), обидвоє з Києва. Крім них перемогли: Комарова, О. Кот, в подвійних іграх Бондарчук — Собін (усі „Антей"), Камінська — Лазарчук (Львів), Дерновський — Молодуха (Кривий Ріг), Гребеножко — Романенко (ДЮСШ 15, Київ).

Черговий турнір пройшов в Ужгороді і в ньому взяли участь найкращі юні тенісисти України. В цьому турнірі мали визначитися репрезентанти на турніри за чаші Европи: дівчата поїдуть до Туреччини, хлопці до Швайцарії, юначки до Франції, юнаки до Москви. Отже в юнацькому турнірі в Ужгороді першим вийшов Денис Якименко з Донецького, дальші місця здобули: Юрій Гомбоші та Василь Ришко (обидва з Ужгороду), Вoктор Троцюк (Київ). Між хлопцями першим був Юрій Петренко (Харків), дальші місця зайняли: Богдан Дозорець (Одеса), Тарас Германюк (Івано-Франківське). Між юначками найкращими вийшли: Марина Наконечна (Київ), Надія Чванова та Катерина Кавун (Київ). У дівчат в першій трійці вийшли киянки: Ангеліна Здоровицька, Ганна Запорожанова і Ольга Зеніна („Антей").

Підсумки цих двох турнірів свідчать, що в останні 10 років лідером юнацького тенісу в Україні є СДЮШОР „Антей", Київ, яку створив головний авіяконструктор О. Антонов. Коли до цього додати, що практично доросла збірна України складається з вихованців „Антея" — Андрія та Наталі Медведєвих, Тараса і Талини Бейко, Дмитра Полякова, Андрія Рибалка, Неллі Баркан, Тетяни Циганій, то стає зрозумілим, який внесок зробив „Антей" для розвитку тенісу до завоювання спортового авторитету молодої держави на міжнародній арені. І тепер навчається велика група талановитих дітей, але нині це найбільша проблема найкращої тенісової школи. Нині вона на межі краху, оскільки профспілкове Т-во „Україна" для втримання школи грошей не має, тільки на мізерну заробітню платню для тренерів. Вже рік минув від часу коли для школи міський комітет товариства не купив жодного м'ячика, жодної ракетки, немає грошей до відрядження спортовців на змагання. Якщо б не підмога комітету конструкторського бюра імені О. Антонова (КФК „Антей") на базі спортового комплексу якого вона працює, то школа вже давно перестала б існувати. Та й у шефа ресурси обмежені, тому часто талановита молодь опиняється поза плотом змагань. Виглядає, в Україні високопрофесійна тенісова школа під справжньою загрозою закриття. Якщо найближчим часом не буде вирішене питання бюджетного фінансування школи, то можна сподіватися, що її зустріне доля згаданих вище спортових шкіл, які вже замкнули.

О. Твардовський

„УСЦАК — Фонд для Відродження Спорту в Україні"
(Останні пожертви)

100 дол: Марта Джонстон-Хромовська, Стефан Кушнір, Василь Леканка; 50 дол.: Павло Шандрук, Степан Хромовський, Віктор Каздоба, Павло Шандрук (вдруге), Филип Троч, Ярослав Сидір; 30 дол.: Василь Басняк; 25 дол.: Сергій Сахарук, Олег Куріца, Мирон Стебельський (в пам'ять св. п. Романа Кушніра), Богдан Похмурський (четвертий раз), Ігор Дмитрук, Віра Левицька, Мирослав Скамай, Іван Федурчак, Богдан Похмурський (п'ятий раз); 10 дол.: проф. Едвард Жарський (на видавничий фонд).

Всім жертводавцям наше щире українське спасибі!

Головно дякуємо тим жертводавцям, які жертвують вже по кілька разів. Закликаємо всіх любителів українського спорту далі щедро жертвувати, бо щораз сміливіше виходить український спорт на міжнародні арени, здобуваючи перемоги для української держави і народу.

Постараймося, щоб українські спортовці були відповідно вбрані і були забезпечені сучасним вирядом, щоб почувалися, як рівний з рівним, а не встидалися свого вигляду.

Управа УСЦАК

Чеки висилати на: USCAK — Fund for the Rebirth of Sports in Ukraine, 698 Sanford Ave., Newark, N. J. 07106.

ПІСЛЯ 17-ДЕННОГО ПОСТІЙНОГО очищування грузів із кратера утвореного вибухом бомби, в одному із будинків Світового торговельного центру в Ню Йорку працівники натрапили на тіло шостої жертви катастрофи, Вілфреда Меркада. Відповідальні чинники уважають, що погибший працівник Віста готелю був останньою жертвою того страшного вибуху у п'ятницю, 26-го лютого.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 19-го БЕРЕЗНЯ 1993 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-го Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Є важні справи, тому просимо про численну участь. Присутність членів обов'язкова. — В. Марущак, рекр. секр.

ВЕЛЬМИШАНОВНІ ЧИТАЧІ „СВОБОДИ"!

Звертаємося до вас з великим проханням допомогти нам скомплектувати Альманахи УНСоюзу. Це найстарший український альманах, що виходив і виходить в Америці.

Нам бракують такі роки: 1897, 1901, 1902, 1903, 1906, 1921.

Якщо хтось з читачів мав би такі числа, просимо ласкаво надіслати нам, а ми готові за них заплатити бажану ціну, або дозволити нам зробити копії з них.

Редакція „СВОБОДИ"